

та швидкої допомоги. Впровадити системи GPS-навігації на автомобілях швидкої допомоги. 2. Підсилити систему первинної медичної допомоги із забезпеченням стовідсоткового переведення на принципи загальної практики/сімейної медицини. 3. Забезпечити виявлення захворювань на ранній стадії. Впровадити культуру профілактики захворювань. 4. Створити електронні бази даних пацієнтів (електронні картки), а також систему планування відвідувань профільних спеціалістів. 5. Створити багатопрофільні лікарні інтенсивного лікування з кваліфікованим медичним персоналом та сучасним обладнанням.

Список використаних джерел:

1. Про внесення змін до Основ законодавства України про охорону здоров'я щодо удосконалення надання медичної допомоги : Закон України від 07.06.11 р. № 3611-УІ (зі змінами, внесеними Законом України від 16.10.2012 р. № 5460-УІ) // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 42. – Ст. 61.
2. Губоводство в разроботке стратегии обеспечения качества и безопасности по позициям Европейского регионального бюро Всемирной организации здравоохранения / Про затвердження і анулової програми стандартизації медичної допомоги на період до 2020 року : Наказ МОЗ України від 16.09.2011 № 597. Електронний ресурс. Режим доступу: http://www.moz.gov.ua/ua/bortal/dn_20n0916_597.html

КОМПЕТЕНЦІЯ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ КСЕНОФОБІЇ ТА РАСИЗМУ В УКРАЇНІ

Г алай Вікторія Олександрівна, кандидат юридичних наук, доцент кафедри загальноправових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

В українському суспільстві спостерігаються тенденції, які зумовлюють наявність у суспільстві різних проявів ксенофобії, расизму та нетерпимості. За результатами соціологічних досліджень, значний потенціал їх активізації відбувся у 2011 році [1]. Зокрема, це: наявність у масовій свідомості ксенофобських стереотипів, використання мови ворожнечі у засобах масової інформації, поширення нетерпимості у Інтернет-мережі та правого радикалізму у молодіжному середовищі тощо. Тому першочерговим завданням сьогодні є подолання такої ненависті та упередженості за допомогою ефективних правозахисних механізмів.

Наукові дослідження щодо причин виникнення та проявів ксенофобії проводилися такими зарубіжними та вітчизняними вченими як Т. Адорно, К. Бурмістров, Д. Візерлі, Є. Головаха, О. Грива, Є. Захаров, Д. Левінсон, Г. Морис, О. Онищенко, Н. Паніна, В. Паніотто, Я. Пилинський, І. Попова, Н. Санфорд, Е. Френкель-Брунсвік, Ю. Чернявська та ін.

У зв'язку з численними проявами ксенофобії в українському суспільстві, з якими стикаються іноземці, що приїжджають в Україну, на державному рівні розробляються програми протидії ксенофобії та расизму із залученням для реалізації цих програм державних установ та недержавних організацій.

Проте, врегулювання даного питання неможливе без встановлення чіткої компетенції цих органів, закріпленої у чинному законодавстві.

На нашу думку, компетенцію державних органів у сфері протидії ксенофобії можна систематизувати наступним чином:

1. Вищі органи держави та центральні органи виконавчої влади: ініціюють перевірку звернення; залучають до перевірки усі органи виконавчої влади, приймають рішення, обов'язкові до виконання.

2. Місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування: забезпечують виконання рішень органів місцевого самоврядування на відповідній території; приймають рішення з суспільно-важливих питань, які є обов'язковими до виконання на відповідній території.

3. Органи внутрішніх справ (міліції): після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення проти особи на ґрунті ксенофобії або після самостійного виявлення з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, вносять відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань і здійснюють досудове розслідування.

4. Органи прокуратури: розглядають заяви і скарги про порушення прав громадян; вносять відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань і здійснюють досудове розслідування; звертаються до суду із заявою про захист прав і законних інтересів громадян.

5. Спеціальні уповноважені органи із захисту прав (Уповноважений Верховної Ради України з прав людини (омбудсмен) та Уповноважений Президента України з прав дитини): розглядають звернення щодо порушення прав і свобод людини і громадянина; перевіряє стан додержання встановлених прав і свобод людини; звертається до суду із заявою про захист прав і свобод людини.

На практиці реалізація повноважень органів державної влади щодо протидії ксенофобії проявляється при здійсненні конкретних заходів, серед яких можна назвати наступні:

1) Україна підписала Додатковий протокол до Конвенції про кіберзлочинність, що стосується криміналізації дій расистського та ксенофобського характеру, вчинених через комп'ютерні системи;

2) за дорученням Президента в структурі Міністерства внутрішніх справ створено відділ напрацювання та реалізації стратегії боротьби з етнічною злочинністю;

3) Службою безпеки України створено підрозділ із виявлення та припинення дій, спрямованих на розпалювання расової чи національної ворожнечі;

4) Міністерством закордонних справ запроваджено посаду Посла з особливих доручень із питань протидії расизму, ксенофобії та дискримінації;

5) Міністерством освіти та науки, молоді та спорту спільно з Державним науково-дослідним інститутом Міністерства внутрішніх справ України, направлені для використання Методичні рекомендації щодо просвітницької роботи з попередження поширення ксенофобських і расистських проявів серед дітей, учнівської та студентської молоді;

6) Міністерством внутрішніх справ України розроблено План заходів щодо протидії проявам ксенофобії, расової та етнічної дискримінації в українському суспільстві.

Проте, відкритим залишається питання створення єдиного державного органу, який би координував питання запобігання та протидії виникнення випадків ксенофобії та расизму. Відсутність такого органу, на нашу думку, є додатковою причиною неефективної боротьби з ксенофобськими проявами в Україні.

Список використаних джерел:

1. Запобігання проявам расизму, ксенофобії та нетерпимості в українському суспільстві. Аналітична записка [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.mss.gov.ua/articles/671/>

ОСОБЛИВОСТІ ОФОРМЛЕННЯ МАТЕРІАЛІВ ПРО ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ

Радзівон Сергій Миколайович, кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації охорони громадського порядку навчально-наукового інститут підготовки фахівців

для підрозділів міліції громадської безпеки та внутрішніх військ Національної академії внутрішніх справ

У разі виявлення правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху працівник Державтоінспекції МВС відповідно до статті 255 КУпАП складає протокол про адміністративне правопорушення, копія якого під підпис вручається особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, роз'яснює порушникові його права і обов'язки відповідно до статті 63 Конституції України та статті 268 КУпАП.

До протоколу про адміністративне правопорушення долучаються:

- письмові пояснення свідків правопорушення, у разі їх наявності (у разі оформлення протоколу про адміністративне правопорушення, передбаченого частиною четвертою статті 122, частиною третьою статті 123, частинами першою-четвертою статті 130 КУпАП, наявність свідків є